

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko A. C. G. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 20 stycznia 2021 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. C. G. na rzecz J. G. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokatowi G. R. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w N. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w N. z 20 stycznia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz istnienie podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 i 2

k.p.c. Zdaniem skarżącej, oczywistość naruszenia prawa przejawia się w niewłaściwym zastosowaniu przez Sąd drugiej instancji art. 898 § 1 k.c. oraz art. 900 k.c. w zw. z art. 65 k.c. oraz art. 899 § 3 k.c.

W odpowiedzi na skargę powód wniosł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyła się pozwana odwołując się we wniosku o przyjęcie skargi do sformułowanego w ramach podstawy kasacyjnej zarzutów naruszenia art. 898 § 1 k.c. oraz art. 900 k.c. w zw. z art. 65 k.c. oraz art. 899 § 3 k.c. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia

2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Po drugie, w ramach tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powinna przedstawić wywód odnoszący się do naruszenia konkretnych przepisów. Wywód skarżącej dotyczy jedynie naruszenia przepisu art. 899 § 3 k.c. Jest on przy tym lakoniczny i ogólnikowy. Po trzecie, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może opierać się na „istnieniu podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 i 2 k.p.c.”. Czym innym są bowiem przesłanki skargi kasacyjnej (art. 398⁹ k.p.c.), a czym innym podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 k.p.c.). Przy czym zupełnie niezrozumiałe jest powołanie się na art. 398³ § 2 k.p.c., w ramach którego określone zostały dodatkowe wymagania w zakresie podstaw skargi kasacyjnej wnoszonej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) obciążył pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego. Ponadto, Sąd Najwyższy na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.), a także § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 – przyznał adwokatowi G. R. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w N. kwotę 2700 zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

